

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ**ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉԸ**

Թարգ. Եղիշէ Արք. Դուրեանի

Երկու եղբարքս ու ես տըղայ էինք դեռ յոյժ,
«Գնացէք խաղալ, կ'ըսէր մեր մայրն, սակայն ըզգո՛յձ,
Զըլլայ կոխէք ծաղիկ, չելլէ՛ք սանդուխն ի վեր»:

Մեծն էր Աբել, կրտսերն էի ես անոնց քով.
Հաց կուտէինք մի այնպիսի ախորժակով՝
Որ խնդային ըզմեզ մօտէն դիտող կիներ:

Վանքին մառա՛նը կ'երթայինք մէկտեղ ի խաղ.
Ու կ'տեսնէինք հոն խաղալու ատեն յաճախ
Անմատոյց գի՛րք մը գըզրոցին դըրուած վըրան:

Օր մը դէպ այդ գիրքը մագլել ըրինք մեծ ջանք,
Ու չեմ գիտեր ի՛նչպէս առնել յաջողեցանք.
Բայց կը յիշեմ՝ Աստուածաշունչ մ'էր այն մատեանն:

Այդ հին գիրքը բուրվառի հոտ կ'բուրէր ախորժ,
Ըսքանչացած գացինք նըստանք անկեան մը խորշ,
Պատկե՛ր կար մէջն, ո՛հ, ի՛նչ հաճոյք, ի՛նչ բերկրութիւն:

Մեր ծունկերուն վըրայ դըրինք, ու բացինք լա՛յն.
Առջի բառէն ա՛յնքան անուշ թուեցաւ մեզ այն,
Որ խաղն իսպառ մոռցած՝ ըսկսանք կարդալ իսկոյն:

Ինձ հետ եղբարքս ամբողջ առտուն զայն կարդացին:
Յովսէփ, Հըռութ, Բոոս, բարի Սամարացին.
Շատցա՛ւ հրապոյրն՝ երեկոյին ալ կարդալու:

Այսպէս տըղաքն, երբ կը բըռնեն թռչուն մ'երկնից՝
Զուարթ հիացմամբ զիրար կանչեն ուրախալից,
Որ շօշափեն ափով անոր փետուրն աղու:

Վ. ՀԻԻԿՕ